

Bất Tư Nghì Giải Thoát

- Phan Văn Huy Tâm -

Sự hội ngộ giữa Văn Thù và Duy Ma Cật là cuộc gặp gỡ giữa đỉnh cao của thanh tịnh và trí tuệ, làm đảo lộn cái thấy đoạn kiến hạn cục, rơi rụng vô minh phiền não. Từ cái tri thức khái niệm mù mờ sanh diệt đạo đoạn, thấy được cái không hiểu được, tịch diệt vắng lặng, khó diễn tả bằng ngôn ngữ, đó là bất khả tư nghì !

Phật tính được lan tỏa từ đức hạnh thanh khiết, không biểu hiện phô trương bằng sắc tướng dị

biệt, nhưng mở rộng đầy đủ diệu hữu, an trú pháp không, thành tựu trang nghiêm công đức.

Đứng trên hiện tượng còn vương mắc vọng niệm nhiệm trước không tưởng, không có lý do tồn tại mà diễn bày Phật pháp, là phản tác dụng giáo dục, chỉ dẫn đến thế gian pháp, mơ nằm trong mơ. Trong dục vọng vẫn còn có uơng mằm trí tuệ, nếu sự ham muốn được hưởng đến từ bi vị tha, thì dục vọng được chuyển hóa thành hạnh phúc an lạc hoàn toàn.

Huynh trưởng GDPT thực tập tu học Phật pháp đứng trên lập trường chánh niệm bất tư nghi, vượt lên trên nhị nguyên, mới cảm nhận được sự thật chuyển biến từ sâu thẳm. Hương vị giải thoát được toát lên, chỉ có người khát nước, khi hớp từng ngụm trà sen, mới thấm thấu, thấm đậm được hương vị mát dịu đậm đà của nước, hạnh phúc thật sự thật bình dị nhẹ nhàng thanh thoát.

Tư tưởng Bất tư nghi là hướng nhìn mới, thông thoáng, không hạn cục giữa nhân và ngã. Thấy

tâm còn bệnh, thì tìm cầu thiện tri thức để được khai thị, thấy kiến thức còn khiếm khuyết, thấy đức hạnh còn hèn kém, thì nỗ lực tinh tấn rèn luyện vươn lên. Thấy tha nhân còn tha hóa lạc lõng, thấy người cần phải độ, phát tâm tích cực kiên cố lập chí hành hoạt phật sự chuyên hóa dung nhiếp đến toàn thiện. Phương tiện diệu thủ tạo nên mảnh đất phì nhiêu, giúp tha nhân gieo trồng hạt giống bồ đề kiên cố. Đem vật lý tòa sư tử vô ngại đặt vào đúng nguyên vị “*Ung vô sở trụ*” bình đẳng.

Nhân thức hiện tượng nhị nguyên mà có uế có trược, có tịnh và bất tịnh. Bởi ý niệm sai biệt, cắt xén thực tại thành những mảnh vụn rời rạc nhằm phục vụ cho dục lạc đam mê vị kỷ. Nhưng mặt trái của thỏa mãn nhất thời là nổi nhàm chán rây rức nhứt nhối triền miên, khi đôi mắt chạm trán với thực tại chông gai gian khó làm chùn lòng thối chí đau khổ tột cùng.

Từ tục đế tỉnh thức, thể nhập bản chất như thật sinh diệt, trên dưới, thấp cao của thế giới khái

niệm hữu hạn khách quan. Đạt được chân đế bất
nhị bình đẳng nhất quán kỳ diệu toàn triệt “Tâm
tĩnh thế giới tịnh”.

